

derstøttelse af 200 Rd., altsaa en Understøttelse af samme Størrelse som den Pension, Thinget vedtog ved 2den Behandling ifjor. Med Hensyn til den forkyndte Tilstand, hvori Dr. Møller lever, er der ikke blot tilhørdet kommet Udvalget private Dplysninger eller Dplysninger gennem Udvalgsmedlemmer, som have personligt Kundskab derom, men den til Udvalget udlaaente Udskrift af de Forhør, som ere førte af Assessor Wallin, indeholdes en Attestation om, at Dr. Møllers pekuniære Stilling er saaledes, at en Understøttelse af 200 Rd. maa anses for at være af væsentlig Betydning for ham. Hertil skal jeg for Dieblisset indskrænke mig, dels fordi jeg tror, at det vil være Nok til Slutningen af 1ste Behandling, og dels fordi denne Sag jo allerede tidligere her i Thinget er omtalt, vistnok mere end den kunde.

Krigsministeren: Jeg skal ikke sige noget Betydeligt til, hvad den ærede Ordfører for Udvalget har udtalt, men blot bemærke, at den Gang Stabskrigsretsdommen blev indsendt til Krigsministeriet for at indstilles til allerhøieste Stadsfæstelse, forelaa der slet intet Andet om Dr. Møller end netop den Forseelse, han havde gjort sig skyldig i, og hvorfor han var bleven dømt. Efter Sagens Natur fandt jeg Opfordring til at tage under Overveelse, om Dr. Møller kunde forblive i Tjenesten som Militærlæge, og jeg indhentede naturligtvis nærmere Dplysning om hans Forhold. Ved disse Dplysninger, som bleve indsendte til mig, fremkom der ikke det Allermindste, som tydede paa, at han havde gjort sig skyldig i at modtage enten Betaling for Embedshandlinger eller Betaling for at udfæde Attester, hvortil han ikke var berettiget. Der forelaa saaledes for Krigsministeriet slet intet Andet end hans Forseelse og hans hele Optræden som Militærlæge. Dette var for mig tilstrækkeligt til at indstille ham til Afstedigelse og i Genhold til Pensionslovens Bestemmelse til Pension ved særlig Lov. Jeg fremlagde ifjor et Lovforslag, som skulde tilstifre ham en aarlig Pension af 250 Rd. Det er jo i det høie Things Grundring og er ogsaa fremhævet af den ærede Ordfører, hvorledes Sagen ifjor gik. Efter de Dplys-

ninger, der senere ere fremkomne, har jeg ikke fundet mig foranlediget til at fravige den Ansøttelse, jeg den Gang havde, at Dr. Møller var berettiget til at faae Pension ved særlig Lov, idet der ikke forelaa Noget, som var af den Natur, at jeg kunde tro, at han, naar der var blevet reist Tilfælde imod ham, vilde være bleven dømt til Embedsforbrydelse. Se vi hen til Bestemmelsen i Pensionsloven af 24de Februar 1858, da hedder det i dens § 7: „Forbrydelse af Embedet medfører Fortabelse af Retten til Pension“, og i § 8: „Naar en Embedsmand affædtes paa Grund af Misligheder, der, uden at medføre Embedsforbrydelse, svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pension ved Lov.“ Jeg havde altsaa ingen anden Bet. at gaa, hverken ifjor eller i Aar, end at henvende mig til Rigsdagen om en Pension, fastsat ved Lov. Nu foresløg Udvalget ifjor, og det blev vedtaget ved 2den Behandling her i Thinget, at hans Pension skulde nedsettes til 200 Rd., og den samme Størrelse af, hvad der skal bevilges Dr. Møller, fastholdes ogsaa i Aar af Udvalget. Om man nu vil tilstaa ham 250 Rd. eller 200 Rd. er jo en Skjønssag. Jeg føler ingen særlig Forpligtelse til her at tale Dr. Møllers Sag, og jeg har ingen anden Opfordring dertil end den, som ligger i Medlidenshed med en Mand, der er kommen i en ulykkelig Stilling. Jeg kan altsaa gaa ind paa det Forslag, som er stillet af Udvalget med Hensyn til Størrelsen af det Beløb, som skal tilstaa Dr. Møller, men derimod tror jeg ikke, at Udvalget er kommet ind paa den rigtigste Bet., naar det foreslaar at give ham det i Form af en Understøttelse. Pensionslovens Bestemmelser ere efter min Mening saa klare og tydelige, at det Korrekte vilde være at bevilge ham det i Form af Pension, og i det Dieblis, da man tilstaa ham det i Form af en Understøttelse og ikke i Form af en Pension, vil der fra hans Side kunne reises en Retsag, derom. Jeg siger ikke, at det vil ske, men jeg tror, at han kan undergive Spørgsmaalet Domstolens Kjendelse, og den Omstændighed, at man har Udfigt til, at han ikke vil gjøre det, forekommer mig ikke skulde være nogen Grund til at fravige det, som efter min Opfattelse er